

KULLBERG, KARL ANDERS AF

Bilder ur Stockholmslifvet : läsning för folket.

Stockholm
1837

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ➔ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ➔ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ➔ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ➔ *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ➔ *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

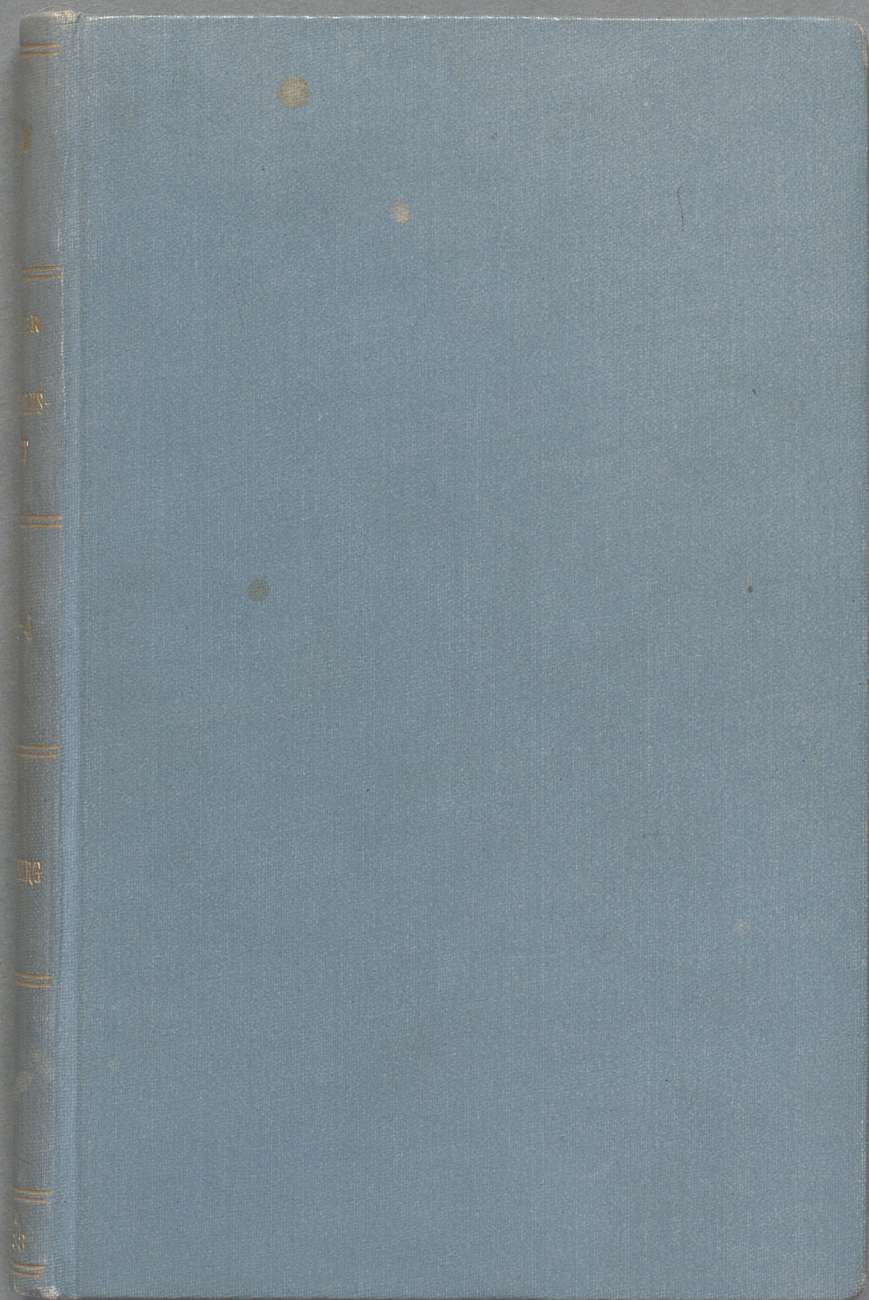
- ➔ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

- ➔ <http://search.books2ebooks.eu/>

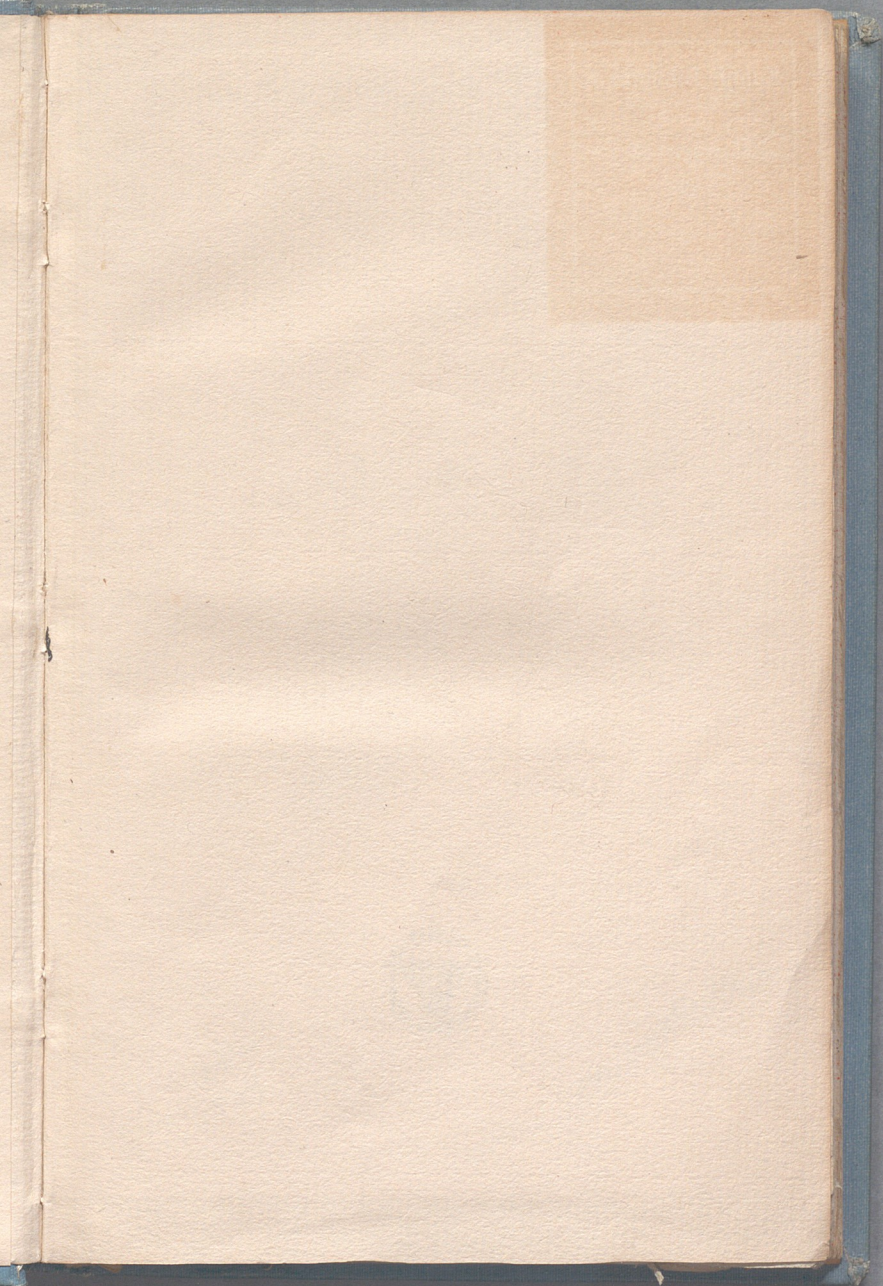

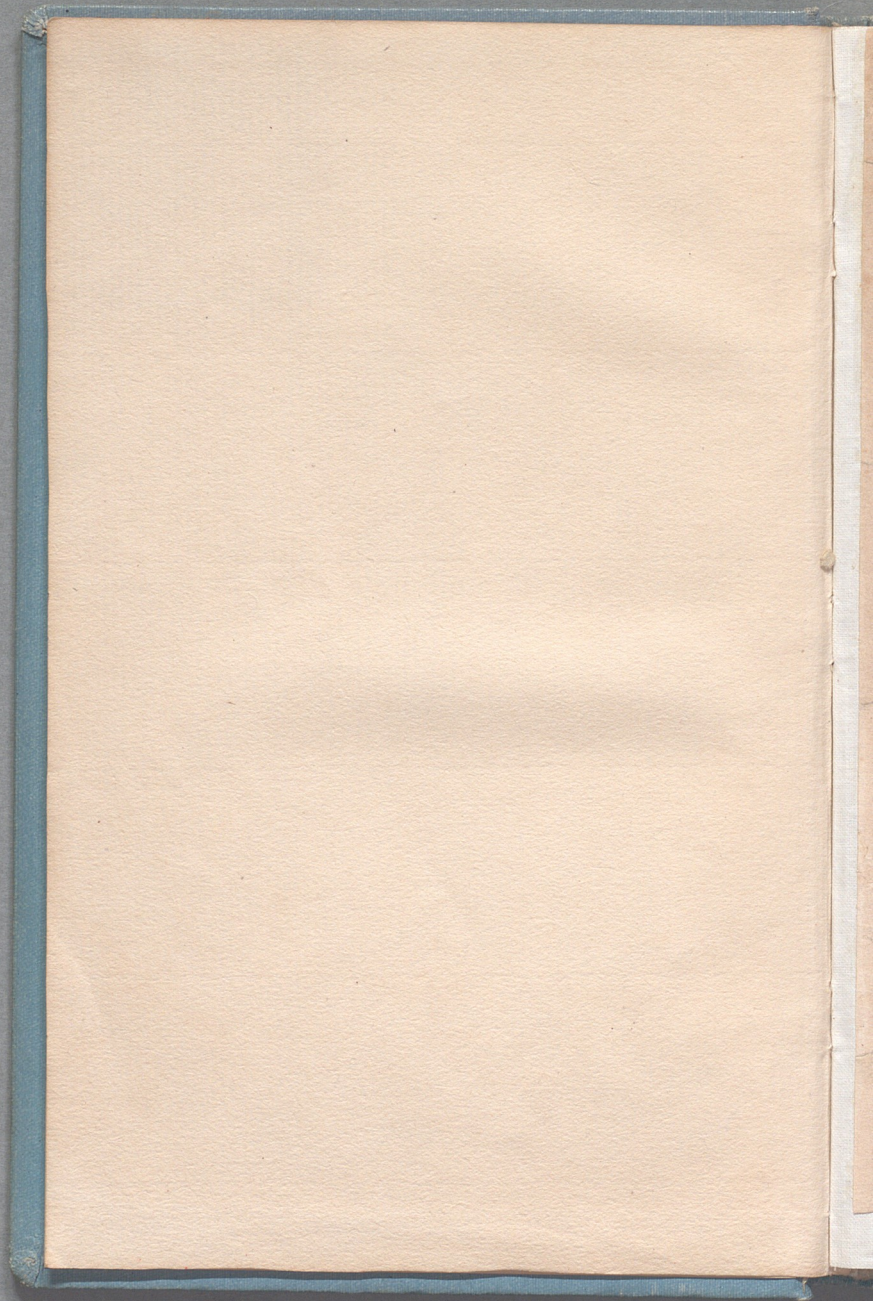
Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Roman

Sv.

So. 30/504

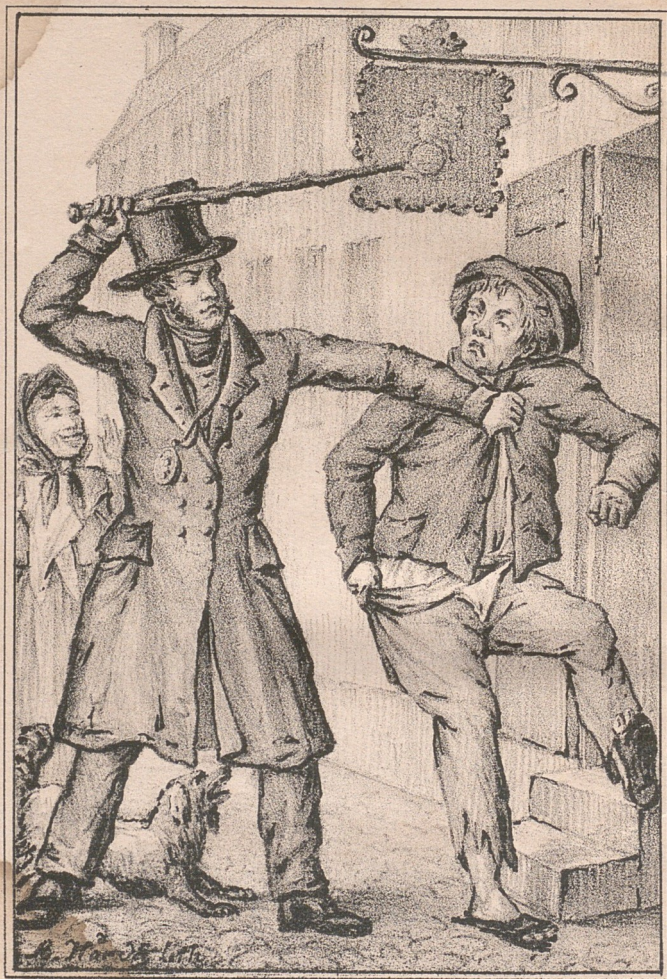

KULLBERG, K. A. af

1/2
Rönne
Sw

322
K. 504

Police-Befjerten / Jägerklo, i' embetsförrättning.

B i l d e r
ur
Stockholmslifwet.

Läsning för Folket.

Första Häftet:
Polisbetjenten.

Stockholm.
Tryckta hos A. G. Hellsten.
1837.

F ö r o r d.

Min gode Läsare! Den, som nedskrifwit denna lilla bok, har, lika med många andra, gjort den anmärkningen, att man, jemförelsewis, skrifwit nog litet till menige mans nöje och nytta. Han har derföre, genom detta ringa arbete, sökt att, åtminstone efter hans förmåga, till någon del afhjelpa denna brist. Har han lyckats, skall det innerligen glädja honom. Swarom icke, har åtminstone affigten varit god.

En någorlunda underhållande och glad läsning stärker och lifwar sinnet efter arbetet, och det är efter arbetet, min gode Läsare! som du bör taga denna bok i handen. Dertill är han ämnad, till en förströelse åt dig på dina lediga stunder, hwilken åtminstone icke kan vara skadlig.

Stockholm den 1 April.

Din vän,
Sörfattaren.

Polisbetjenten.

Måhända, min Läsare! har du någon gång i din bar råkat ut för en Polisbetjent. Kanste har han till och med huggit dig i fragen, då du förde wäsen på något Spektakel, eller utanför det Stedingiska huset, då den gamle Fältmarskalken wisades lif. Lörhända har han endast helt beskedligt sagt till dig, att du skulle "hålla munnen," då du hojtade och gastade, för att följa dina kamraters föredöme; ty naturligtwis gör du icke något sådant af egen drift.

Således, min gode Läsare! är du troligtwis icke alldeles obekant med de personer, om hvilka jag nu will skrifa — Polisbetjeningen. Om du någonsin i Antiquariska eller någon annan Bokhandel har lånat och läst en flottig och föga innehållsrik bok, som handlar om en Röstwaranförare, som war "öfwerallt och ingenstädes," så wille jag, på samma wis, säga om Polisbetjenterne, att de äro öfwerallt och ingenstädes.

Då du är inne på ett Näringsställe, eller på Hydro-Drygen-Mikroskopet, eller på Gemte raden, ser du bara ikring dig dina gelikar, dina wänner, men blir det slagsmål, eller gräl, eller trängsel, eller sparkningar, flux krypa brickorna fram, och då blir det annat ljud i skällan. Då heter det: "Håll Er i skinn, eller får ni på skinn under Rådstun..." "Ordning, lymlar! eller..." Och mycket förmaningar och lika många: eller.

Emellertid, min Läsare! är det din skyldighet att bewisa dem aktning och lydnad, ty de äro ordningens och lagens tjenare; och lag och ordning måste finnas i hwarje samhälle. Wisserligen ges samhällen, der det icke ges lag och ordning, men de samhällena gå snart på tok, ty de wandra icke på den rätta vägen för ett folk, som will blifwa starkt och aktadt. Således — fastän Polisbetjeningen mera än en gång kan wara fittslig i sina påståenden, och med afsigt låta dig känna sin makt, bör du emot dem wara undfallande och aldrig reta dem; men göra de dig hwad ditt samwete och ditt begrepp säga dig wara orätt, så bör du beifra det, wäl ihågkommandes, att lagen tar så wäl den högste, som den lägste, i sitt hägn, och att, om du

äfwen enskilt fördrager en oförrätt, så gör du andra en otjenst, dermed att du förtiger den, och blottställer dem för ett lika beskaffadt behandlande. Om du då anmäler din sak för någon af de i Stockholm utkommande tidningar, skola de säkert, om den är grundad på rättvisa, upptaga den, ty det är tidningarnas skyldighet, och följa med dess gång genom de olika Werken, hwilket emellanåt kan wara af nytta. Så hafwa tidningarna närmare utredt ett dåligt förhållande af några kamrater mot en Löjtnant, benämnd v. Schanz, flera andra exempel att förtiga.

Med dessa korta anmärkningar i ett och annat har jag welat börja den första af mina bilder ur Stockholms-lifwet: Polisbetjenten, och låter nu, som jag vill hoppas, till mina Läsares nöje, följa:

Något om huru jag blef Polisbetjent.

Mina förfäder ha ifrån långliga tider tillbaka varit Polisbetjenter. Min familj har wakat för sta ens lugn, så långt jag kan minnas. Dersöre brukade också min far att alltid taga mig med sig wid expeditioner af mindre farlig beskaffenhet, på det att jag i tid skulle wänja

mig wid mitt tillkommande fall, och jag nyttjade hans embetsberättelser till polisen, som föreskrift, för att redan i barndomen bli underkunnig om de der förekommande uttryck. Sålunda hade jag redan wid nitton års ålder gjort beslag på en lönnkrog och förhjelpt en full karl till sin plikt, allt i egenkap af min fars, polisbetjentens, son; hwadan jag äfwen ansågs förtjent att med något wedermåle af polisens nåd warda ihågkommen, och fick konstitutorial som Gewaldbiger. Det är under denna min tjenstgöring jag annoterat en och annan märkwärdighet, som under min långa och trägna bana förefallit.

Spöket.

Det hade blifwit anmälldt för mig, att det spöfade på Kastellholmen, på den lilla landrebban, som sträcker sig under sjelfwa klippan, wid hwilken mastkranen är uppförd. Swarje natt, mellan klockan tolf och ett, såg man der en halfklädd, mycket wacker qwinna, som wätte sina långa, swarta hårflåtor i wågen, hwilken der sqwalpade mot stranden, och sedermera betraktade den omtalade wålnaden, leende, huru

droppe efter droppe föll ner på marken ur hennes lockar. Hon försökte ibland att räkna dem, men, när det icke lyckades, rustade hon mistroget på hufvudet, suckade och brast någon gång i tårar. Flera personer hade sett den besynnerliga skepnaden, men aldrig vågat nalkas henne. Thuru det wäl egentligen mera ålåg presten, än mig, att undersöka detta förhållande, så gaf jag mitt löfte att komma och, i fall det war ett spöke, hwarpå jag ändå twiflade, öfwerlemnna saken till Kongl. Polis-kammarens vidare handläggning.

Sag försedde mig med en psalmbok och tre halmstrån, som jag skulle lägga i kors, hwilket allt är mycket nyttigt mot spökerier. När jag flockan mellan elfwa och tolf utträdde ur min warma boning på Skeppargatan, rasade en wild höst-storm ifring knutarna, och gjorde mig redan nästan stel af köld i hwarenda led. Wäl hade jag i min barndom hört, att de wisaste män i werlden aldrig trott på andar, och wäl hade jag läst i katechesen, att inga spöken finnas. Men emellertid kan jag försäkra, att jag icke war riktigt wäl till mods, och att jag långt hellre gått, för att gripa en bewäpnad tjuf, än

för att öfwa min tapperhet på denna persedel
ur andewerlden.

När jag kom till Kastellholmen, såg jag
skimret af en lyfta öfwerst på spetsen af den
klippa, wid hwilken mastkranen är belägen.
Der stodo flera personer, halft upplysta af det
swaga, darrande skenet, och pekade nedåt, i djupet.

Sällskap ger alltid mod. Jag andades strax
litet lättare; och skyndade mig nu med snabba
steg upp till stället, der mitt förstärkningsman-
skap fattat postö, dock icke utan att tycka, det
någon slog efter mig hamn i häl, hvars spår
präglade i de torra löfwen, och hvars häs-
sande andedrägt jag trodde mig förnimma all-
deles bakom axeln på mig. Likwäl såg jag mig
wisligen icke om, så att alltsamman lätteligen
har kunnat wara inbillning.

Så snart jag hunnit upp på höjden, titta-
de jag ned i djupet. Wid swallet af de frag-
gande böljorna, så nära att hennes nakna föt-
ter öfwerstänktes af skummet, satt en i en wid
fjortel insvept qwinna. Allt emellanåt tog hon
en handfull watten och kastade den i lusten, hwar-
wid hon, med ett hemskt leende, betraktade de
flygande dropparna. En gång tog hon en fisel-
sten och tryckte den mot sitt sköte, liksom wille

hon uppvärma den, och sade, suckande: "hans hjerta, hans hjerta!" I alla gestaltens rörelser förmärkte man en förundransvärd wighet. An rullade hon sig i sanden, som en lekande kattunge; än sprang hon opp, liflig, som en strämd doshjort. Men den lilla platsen framför klippan, der hon walt sitt stamhåll, lemnade hon aldrig, fastän stormen tjöt och wågorna stänkte, och den hwhita fraggan skummade ikring henne, och hennes långa, långa hår släktade för vinden, som en kolswart slöja.

"Ja! det är ju klart, att det är ett spöke. Annars skulle wäl den f-n frysa, der hon står genomblöt, som en takränna," yttrade den kanonieren, som höll lyktan.

"Dror du det, du som lyser för henne," svarade jag, ty jag har alltid, i utöfningen af min besättning, älskat goda infall, och jag har aldrig fört någon stackare i kurrän, utan att på wägen narra honom att skratta. Man har icke mera roligt, än man gör sig.

"Ja! blåsten går mig in på bara kroppen, genom kronans kläder och en cholera-bindel till på köpet. Swad skall den intet då göra med henne, som, med all respekt taladt, ändå är litet lättfärdigt klädd."

”Begriper du icke, att hon är ute, för att låta blåsa på sig litet, som man säger: att hon vill ta sig litet frisk luft, och dersföre walt Kastellholmen i stället för Norrebro, och klockan tolf på natten i stället för klockan tolf på dagen. Nej! det är icke något spöke, ty jag ser ända härifrån, att hon har örhängen. Tror du, att gästarna tänka på sådant sträp, när de ämnar sig ut på sina wandringar.”

Så detsamma reste sig gestalten häftigt, nästan med spänstigheten af en fjäder, som flyger opp. Hon winkade häftigt, oroligt, liksom såg hon bland de dynande böljorna någon, hwilken hon fruktade icke skulle märka henne. Sedermera rusade hon flyndsam ut i wattenet, men kölden derstädes måtte ha återfört henne till sig sjelf, ty hon rusade wäldsam tillbaka, och kastade sig, gråtande och jemrande högt, på marken.

”Hon gråter precist, som syster min, då swåger skulle till Amerika med Tapperheten,” anmärkte kanonieren.

”Eh! hit,” skrek jag, ”så att ljusstrålen faller bättre ned, alldeles öfwer ansigtet på’na. — — Ja! det är intet spöke. Det är säkert en galen menniska. Men wi få lof att söka bemärktiga öf henne. Hon kan annars skada sig till

lif eller lem, ty, ser ni! hon är afwita, menlös, mindre wetande, som man säger i lag-stil.”

”Ja! det skall Gud weta. Det wisar hon mera, än wäl sjelf, som ligger och wältar dernere i sanden, som om hon låge på nystoppade bolster, och stänker öfwer sig sjöwatten, som om det wore rosenwatten.”

Wi ämnade just sätta oss i marsch, och jag hade redan ställt mig i spetsen för vår afdelning, då gestalten, som måtte ha blifwit uppmärksam på bullret öfwanom henne, störtade opp och, med hastigheten af en affskjuten pil, rusade in bland den tätta skog af små, nu halft aflöswade buskar, hwilken åt denna sida bekläder sluttningen af Kastellholmen. Som lössläppta falkar störtade wi efter henne, ty nu wore wi öfwertygade, att det war en qwinna och intet spöke; och wi woro allesamman öfwerdådiga sällar, af hwilka ingen fruktade handgemänget med ett fruntimmer.

Sag blef för ögonblicket skild från alla mina kamrater, emedan jag ilade raft fram, endast wägledt af de skymtar jag då och då mellan buskarna kunde upptäcka af den lätta gestaltens hwita, swäfwande klädning. Der ingen annan fot, än hennes, skulle kunnat winna fäste,

fåg jag henne ila utför de branta bergsskref-
worna; jag såg henne wid Kastellholmsbron
wända sig om och, med ett skälmaftigt leende,
göra den upptäckten, att hon war fri från alla
sina förföljare, hwilka ännu spanade af och an
i småskogen. Men jag hade emellertid krupit
fram och, utan att bli sedd, nalkats henne helt
nära.

När hon märkte mig, upphäfsde hon ett gällt
skri, så skärande och hvarst, att det gick mig
genom marga och ben, och, som om hon hade
haft wingar, skyndade hon framåt. Jag följde
henne. Nyfikenhet, önskan att bringa denna
sak till ett slut, att wara den, som utredde
denna intrasplade gåta, skänkte mig en grad af
wigghet och rörlighet, hwaraf jag annars icke
kan berömma mig, och den snabba rymmerskan
wann åtminstone icke något afgörande försprång.

Så hade wi ilat till långt uppåt Badugårds-
landet. Ett par brandwakter hade wi skyndat
förbi, men de sutto sofwande, och wakenade icke
wid mitt anrop. Inga patruller syntes till;
ingen menniska; knappt en katt. Redan kände
jag, att mina krafter wille öfwerge mig, och
mitt bröst arbetade tungt, likt en ångmachin i
storm.

Då stannade plötsligen gestalten mid ett fönster på nedra botten, som stod halföppet. Som en blirt war hon försvunnen derinom. Fönstret tillästes.

Nu började jag att dundra på porten med all den makt och myndighet, som är en polisbetjent gifwen. Jag uppmanade invånarne både i lagens och djefwulens namn att öppna, och min sednare anmaning blef slutligen åtlhydd.

Nu uppdagades snart hela förhållandet. I huset bodde en gammal Styrmansenka med sin enda dotter. Denna hade warit trolofswad med en båtsman, som drunknat under en badning mid Kastellholmen. Hon förjde honom både djupt och håstigt, och slutligen började hennes sorg antaga karakteren af verklig själsrubbing. Då likwål denna besynnerliga sinnesstämning aldrig urartade till galenskap, utan alltid war af en mild och fogsam natur, hade modern ansett sig kunna hemma hos sig behålla sitt älskade barn, som hon wärdade med all den omsorg, hwaraf endast en mor är mäktig.

Likwål hade den olyckliga flickan funnit utwäg, att, modern owetande, nattetid smyga sig till det ställe, der hennes älskade Sakob drunknade, och der tillbringa större delen af sina nät-

ter. Tyft, som en ande-uppenbarelse, öppnade hon fönstret till sitt lilla rum, och ilade till det för henne så låra stället, utan att den döfwa modern någonsin wakenade wid det obetydliga bullret af stormhafarnas aftagande eller påsättande. Det war wid en dylik utflykt man först hade blifwit henne warse, och ansett henne för en warelse ur en annan werld. Sedan hade hon injagat förskräckelse och fasa hos alla inbyggarne på Kastellholmen, de modige kanoniererne ej ens undantagna, och det derföre, att man, såsom det ofta händer, ej kommit sig till att rätt undersöka förhållandet.

Såstmön.

Bland mina närmare bekanta räknade jag för några år tillbaka en Hautboist wid Andra Gardet. Han war förlofwad och dertill så lår, som det är tillåtet för en piplekare att wara. Ja! han war till och med kanske alltför mycket betagen, ty det hände, när han med paraden marscherade förbi sin skönas fönster wid Storgatan, att hans instrument tystnade, och han,

med en suck, såg opp till hennes fönster, hvar-
dan han äfwen af Lambour-Majoren måste upp-
bära ganska lifliga förebräelser. Hans fästmo
hade nyligen inflyttat från landet, sedan hen-
nes far, en Inspektör, saligen aflidit och efter-
lemnadt åt henne frukten af en hel lefnads rof-
ferier. Hautboisten hade sett henne — och det
war nog, för att älska henne. Han hade gjort
henne en kärleksförklaring, och det war nog för
henne, för att svara Ja.

Emellertid förtrodde mig Hautboisten i stör-
sta hemlighet, att han hyste wiße twiswelsmål
om sin fästmo, dem han endast kunde nedlägga
i en wäns sköte.

”Mitt står till tjänst, min bror!” yttrade
jag, och nu yppade hautboisten för mig, att han
en gång, wid wisandet af en brud, i trappan
mött sin fästmo i karlekskläder; — han kände be-
stämdt igen henne — han hade welat tilltala
henne, men då hade hon med ett ridspö, som
hon höll i handen, slagit honom öfwer ansigtet,
och, innan han hunnit sansa sig, war hon för-
swunnen. Sedermera hade hon wäl ihärdigt
nekat för detta förhållande, men när hautboi-
sten talade om slaget af ridspöet, hade hon icke

kunnat låta bli att skratta, hwilket, enligt hans förmenande, gjorde henne mycket misstänkt.

"Förhåller det sig så, som jag förmodar," tillade hautboisten, "så är hon, minst taget, obygdig."

"Ja!" svarade jag, "ett sådant uppförande är icke något prof på qwinnlig dygd."

"Men det är icke nog med det," fortfor hautboisten, "tänk dig, min bror, att en dag, när jag oförmodadt träder in till henne, får jag se henne med brännvinsflaskan för munnen, fy hin, min bror! för munnen. Om hon ändå hade nyttjat glas."

"Ja!" anmärkte jag, "har hon kallat dig för sjärl, som fästsmör alltid bruka till fästmän, så kan du nu med allt skäl kalla henne för puppa."

"Och jag älskar henne ändå, bror! Betänk mina qwal," yttrade hautboisten med rösten qwäsd af gråt.

"Jag skall ha ett waksamt öga på henne. Jag skall finna, om hon är dig wärd," svarade jag, och lade handen på min brita.

I rummet bredwid dem, som beboddes af den misstänkta fästmön, hade en waktmästare af mina bekanta sitt logi.

Jag

Sag skaffade mig tillstånd att, när jag ville, gå upp i hans kammare, för att spionera.

En wacker dag fick jag höra fästmon, med en icke obehaglig basröst, sjunga några verser, dem man tillagt Lasse Maja, och som då för tiden woro mycket i swang. De lydde, som följer:

Jag går att uti fängslets hwall
Nu bröd och watten i mig hwälswa,
Och den för hwilken Stockholm stalf,
Får nu inför en fängknekt stälswa.
Men modren säger, mången qwall,
När barnet skrifer, som en kaja:
”War tyst, war tyst, min Samuel!
Ty annars kommer Lasse Maja.”

Till djupet af mitt hädtes natt
Skall ingen wänlig stjerna hinna,
Och, utan sällskap af en katt,
Min dag i ensamhet förrinna.
Men Pelle, när han, tyst och rädd,
Om natten synger till sin Maja,
Tror dock sig se, i fjortlar klädd,
Wid gatans frökning, Lasse Maja.

Oj mer med flotterns gra tropp
Sag ila skall fring berg och backar,

Öh rafa gladt i muntert lopp,
Öh rulla fring bland gröna stackar.
Men hör en Bonde, hur bland hö
Uppå en skulle fjäten swaja,
Han tänker gemast: "Pina dö!
Hör! hur han spökar, Lasse Maja."

Sag började att bli särdeles nysfiken. Det ligger desutom i en Gewalbigers natur att wara nysfiken. Det war blott en wäl tillriglad dörr, som skiljde mig från fästmon med basröst. Om jag rent af med wäld stötte upp den, kunde hon anse sig förolämpad, isynnerhet som hon kanske war syfselfatt med sin klädsel, och swarade hennes öfriga krafter mot kraften af hennes röst, så insåg jag alltför wäl, att jag hade det värsta att frukta. Sag tänkte owillkorligen på karingkrokar.

Men slutligen hittade jag på en utväg. Nyckelhålet war, på fästmons sida, tilltäppt med en lotterisedel. Medelst en far lyckades det mig att bortarbета detta hinder, och nu hade jag fri utsigt åt den hemlighetsfulla fästmons kammare.

Med steg, så långa, som en Gardeskorporals, gick hon fram och tillbaka, och såg särdeles funderksam ut. Efter några ögonblick tog hon ur fjortelsäcken fram en blåddosa, knäppte på den,

fällde upp locket och nöp derur — jag tar det på min ed — en stor, lång tuggbus, som hon började wälka i munnen med särdeles wälbehag.

"Olycklige wän! du har en fästmö, som tuggar," hwistade jag för mig sjelf.

Straxt derpå stannade den flöna framför spegellådan, och framtog en strigel och twennte rakknifwar. Hon började med riktig kännarmin, långsamt och noggrant, draga den ena af dessa, jemförde den sedermera med den andra, men tycktes ha swårt att stadga sig i sitt wäl. Slutligen ryckte hon ett hårstrå ur sina rika lockar och anställde derpå prof med de båda täslände. En ypperlig, afundswärd knif af Engelsk silfwersteel behöll företrädet.

Jag kan icke rätt beskrifwa hwad jag i detta ögonblick tänkte. Jag war så förbluffad, att jag bara torade rätt fram för mig. Jag mins, att jag ett ögonblick trodde, det fästmon ämnade slåra halsen af sig.

Men se! nu började damen att ganska grundligt twåla in kinder och haka. Sedan fattade hon knifwen, lade den till huden, och bokstafligen rakade sig, såsom jag rakar mig, och som alla raka sig, Gewaldigerne, Notarierne i polisen, Polismästaren sjelf ej ens undantagen.

Men nu tyckte jag, att det gick för långt. Jag kunde ursäktat ett fruntimmer, att hon super brännvin, sjunger bas och tuggar tobak — men att raka sig, att så gå in på manlighetens gränser, det var för mycket, alldeles för mycket. Jag tyckte mig, som polisbetjent, finna, att det stridde mot ordning och skick, ehuru jag i det hela icke wet, om männerna ensamma hafwa privilegium exclusivum på att raka sig.

Med en spark, sådan, som General Adlercreutz, då han, under revolutionen 1809, sprängde dörren wid förföljandet af f. d. Konung Gustaf IV Adolf, krossade jag dörrspegeln till mamsellens kammare i tusende stycken, och rusade in med min bricka, såsom en sköld, i näfven.

Men, hast du mir gesehen, den främmande damen drar fram en pistol, och skuter den rakt i ansigtet på mig. Jag föll, såsom hvarje annan gewaldiger hade gjort i mitt ställe, ehuru jag, som jag sedermera upptäckte, icke var sårad, emedan pistolen endast blifwit laddad med löst frut. Men det var väl den försträcktliga smällen, som gjorde verkan.

"Jag är död," war mitt första utrop, när jag så mycket kommit mig, att jag kunde tala, "hör hit, hör hit, godt folk! jag är död."

"Då går du igen nu, din skrikhals!" uttrade fruntimret och wille träda en hoprullad nattkappa i munnen på mig, för att få mig att tiga.

"Förbanna de här fjortlarna, di är mig då alltid till hinder," mumlade damen, hwilken under den brottnig, som nu mellan oss uppstod, tycktes wara beswärad af dem.

Under det att wi sålunda måtte wåra krafter, utgjordes vår konversation hufvudsakligen af doft framstötta swordomar, och kan jag försäkra, att min wäns fästmo icke gaf mig det minsta efter. Hon war desutom bestämndt hårdhäntare än jag, och jag fann mig sedermera, efter hennes klappningar, i åtta dagars tid, både gul och blå, såsom Swensska nationalslagen.

Emellertid hade pistolskottet och mina jemmerrop tillkallat folk. Man bände med yxor upp den egentliga ingången till fruntimrets rum, hwilken hon tillbommat, för att wara fredad under sina experimenter i rakningskonsten. Man föreställde henne, huru hon, genom detta sitt uppförande mot en polisbetjent, twålat ner sig. Hon swarade sturskt, och blef, såsom en misstänkt person, tagen i förwar.

Det uppdagades sedermera, att hautboistens
wid Andra Gardet fästmo war — Lase-Maja!

O! hwad jag stättade mig lycklig, att ha
warit ett werksamt medel till häfwandet af
denna förbindelse, som skulle ha gjort min ädle
och musikaliske wäns olycka! Han hade säkert
aldrig fått Lase-Maja att dansa efter sin pipa,
och utan twiswel hade aldrig hans utwalde nöjt
sig med att stjåla — endast hans hjerta. Kanste
hade Lase-Maja en wacker dag till och med ta-
git sin fästmans oboe, och dymedelt tagit ho-
nom brödet ur munnen!

Häraf finner utan twiswel hwar och en
granneliga, att man icke bör förhastna sig wid
förlofningar.

Ödmjukaste embetsberättelse och klagostrift till Kongl. Poliskammaren.

Lördagen den 19 September 1823 hade
jag, tillika med min embetsbroder, gewalbigern
Grip, enligt gifwen nådig befallning, begifwit
mig till Hornsgatan, N:o 281, för att med-
dela den derstädes tre trappor upp boende wif-
tualiehandlanden af Sudiska nationen, Efram

Methusalemson, of medföljande stämning, i anledning deraf att han, i rusigt tillstånd, jemte boktryckeri-gesällen Pressburg, uppbrutit ett å Ladugårdslandet warande fruktstånd, der de tagit sig före rån och andra läckerheter, hwilka i stämningen närmare specificeras; hafwandes de wid qwarteret anställde brandwakter sett och igenkânt dem, utan att de likväl, i anseende till nämde personers upprymda och lätt till wildhet öfvergående tillstånd, wägat dem widtala, eller på annat sätt antasta, warandes wiktualiehandlanden Methusalemson klädd i sin wanliga, hwhita syrtut, och boktryckeri-gesällen Pressburg, i en tulubb, med frage, uppslag och foder af grönt walmar, jemte skor, allt i wederbörlig likhet med hwad den ofta åberopade stämningen utwisar.

Sedan jag med den höflighet, som alltid åligger en tjensteman, och desutom är ett utmärkande drag både i tidslynnnet och i mitt enskilda, till wiktualiehandlanden E. Methusalemson öfwerlemnad stämningen, jemte beklagande af nämde höfares olycksständelse, att, af rusighet förledd, hafwa wåldsamligen beredt sig inträde i en å gatan warande salubod; tilltalade mig Herr wiktualiehandlanden i de mest hårda orda.

lag, kallande mig för en "närsynings-djefwul," dymedelst sättande mig i bredd med de fördömda, och desutom, genom det förutgående ordet, tilläggande mig ett kroppslyte, hwilket min Skapare icke mig gifwit, låtandes jag likwäl min talan falla angående det sistnämnda uttrycket, såsom ej warande af ärerörig beskaffenhet.

Men jag wågar i ödmjukhet, till den kraft och werkan lag förmår, hos Kongl. Polis-kammaren anmäla det oqwadinsord: "Djefwul," hwarmed Herr wiktualiehandlanden mig öfverfallit i utöfningen af min tjenst; och jag hemställer till Herr Polismästaren och Riddaren, huru långt Methusalemsons fräckhet mot Herr Polismästaren sjelf funnat gå, då han mot mig, en underordnad embetsman, tillåtit sig uttrycket: Djefwul. Det är således intet enskilt hämbegär, som förestafwat denna min ödmjuka klagskrift, utan en warm önskan att från äreröriga beskyllningar freda en aktad och widsträckt embetsmannas-corporation, funnandes både gewalldigern Grip och jag med liflig ed fästa, att wiktualiehandlanden Methusalemson till mig ljudligen yttrade ordet: "Närsynings-djefwul."

Utom hwad lag stadgar mot oqwadinsord, torde jag således få räkna mig till godo para-

grafen om embetsmäns ofredande i tjensten, jemförd med den om "hädelse," ithy att det ögonskenligen är hädelse att kalla Guds beläte för djefwul, hwilket omöjligen ens kan wara enligt med Mosaiska trosbekännelsen, och hwilket knappt en hedning borde kunna tillåta sig.

Jag anhåller, att detta mitt underdåniga besvär med första torde blifwa af Kongl. Polis-kammaren handlagdt, och wiktualiehandlanden Methusalemson ålagd, att för sig, under tiden af rättegångens pågående, ställa nöjaktig borgen.

Stockholm den 23 Sept. 1823.

Anders Jägerflo.

Till Anders Jägerflo.

(På hans namnsdag, författadt af en arrestant.)

Hwar finns du ej? På gränden, som på gatan,

Så wid Norrebro, som Gustaf Adolfs torg. —

Och brottet hwissar skyggt: Der kommer han, den satan;

Men bygden ropar högt: Se der mitt wärn, min borg!

I skalder! Skönheten och bragden prisen.

Jag slunger Jägerflo, den störste i Polisen!

Hwar finns på jordens rund en make till gewaljer?

Han gräset wäxa hör; han genom wäggar ser.

Han griper än tjuffstrykande kanaler,

Och slår en stund derpå bland biribister ner.

Om gatan hålles ren, om det är sot i spisen,
Det märker han, ty han är busen i Polisen.

Lev länge, Jägerflo! och fyll din lusa bana,
Och visa för en werld din fruktade batong!
Låt icke pojfarna i rännsten åka kana,
Och spela kronvägg se'n, till bagarbo'ns förfång.
Då höj din stämna upp, och tala högt om risen,
Dem Rådstu'n lånar ut, tjenstwilligt, åt Polisen.

Och dröje länge än den nattomhöljda dagen,
Då till polisbetjenterne i styn
Du samlas, och af sorg slår hwar gewaller slagen,
Och grälar smått på den försyn,
Som låter dessa ord nu fällas af malisen:
"Med Jägerflo har själ'n gått bort utur Polisen."

Strödda Annotationer.

Tornwäktaren wid Maria Kyrka, som flockan
Elska tutat Dio gånger, ursäktade sig med att
han endast tutat efter gehör.

Tornwäktaren Dahlström åter, som tillta-
lades, för att hafwa tutat flockan Dio, swa-
rade att han gjort det för öfnings skull, men
i ett skåp i tornet.

En Hyrkuff Almgren tilltalades wid något tillfälle, i Polis-kammaren, för att hafwa struttit öfwer att han druckit brorsskål med dem han fört.

Sjömannen Åberg, som rymt från sin skeppare, swarade på tillfrågan, hwarsföre han det gjort, att Skepparen aldrig läste Sjölagen för honom.

Ekomakarehustrun Hultberg anhöll en gång inför Polisen, att få föda sig med äran, genom hwilken hon är kommn.

Hyrkuffen Winter, hwars dräng fört öfwer en flicka, erbjöd sig, att, i stället för ersättning för wärk och sweda, låta "mamsell" en eftermiddag fara ut och åka.

Drängen Öström påstod, att han af sin husbonde fått skosmörja att äta, men denne återigen försäkrade att sådant kunde både Grefwar och Baronier äta.

Hustru Schale, som tilltalades för det hon tillgripit och uppbränt en gaswel af en soffs, hwaraf bitar funnos i hennes kakelugn, yrkade att, till utrönande af angifwelsens osannfärdighet, den andra gasweln äfwen måtte brännas, och bitarne sedan jemföras.

SkräddareGesällen Håkanhön hemställde till "wördiga Poliskammaren," om icke en wiß Polisgewaldbiger — det war icke jag — mera passade till Brännwinsprofware, än Gewaldbiger.

En Skomakare anklagade sin Gesäll, att denne oqwädat honom med skällsordet: Skräddare.

Gesällen Björkman hade, enligt sitt eget yttrande, tillbringat sin wackraste tid med Murareförtroende.

En anklagad inför Rätten.

U.

Vi är anklagad, att i går qwäll, drucken, hafwa fört oljud på Fredsgatan.

B.

Nej! nådig Postlinsmästare! Då har Polisbetjeningen lögnat i sin moral (Memorial). Jag kan bara, gudnäs, icke se nykter ut, emedan jag är windögd.

A.

Har Ni försvar?

B.

Ja, wars! Se här är min orlofsfedel af Maria Fredsberg, förestånderska för Rakettcorpsen på Marieberg. (Uppwisar fedeln.)

A.

Min fråga gäller hwad Ni för det närvarande företager, och hwem som nu skänker Er försvar?

B.

So! jag är tygmästare i SweaOrden. För öfrigt will jag wißt icke disputera mot det, som är orätt, ty jag skyr all rättwisa.

A.

Swar har Ni ert hemwist för det närvarande?

B.

Hos Tagenströms, strart bredwid Tre Liljor; men huset är så bristfälligt, att jag måste om

nätterna ligga i sängen med paraply, ty annars blir jag genomblöt af takdropp.

A.

Ni har, som vittnena intygat, ofredat Polisbetjeningen?

B.

Men det war då på ett ganska beskedligt sätt. Jag gaf dem endast ett par Chinesare. För öfrigt wet jag inga wärre Janitscharer, än Gewaltbigarne. De tyrannisera oss alldeles förfärligt.

A.

Ni erkänner således — — (ser i papperen)
Nå! kan ni vidare neka, hwad vittnet här tar på sin ed, att Ni, på näringsstället Hwita Hästen, tagit sju supar på en gång.

B.

Dertill nekar jag på det högsta. Jag tog endast den ena efter den andra. För öfrigt besöker jag mest nyckterhetskrogen, hos Owens, emedan jag icke älskar starka drycker. Nej! Gud ske lof! litet munter war jag wäl, som en gammal sjöman alltid bör wara, men alldeles intet på kapurr.

A.

Min kära B.! Ni will då nödvändigt sjelf,
att er rygg skall sitta emellan.

B.

Ah! jag ser helst, om den slipper. Jag är
intet så owalkad heller.

A.

Eller kanske du sätter mera värde på watten
och bröd?

B.

Men nådigaste Herr Lagman, om jag skulle
dö under den kuren, anhåller jag att blifwa
begrafwen wid Sabbatsberg, der min fästmo
ligger.

Höfaren A:son anhöll en gång inför Polis-
kammaren, att hans dräng skulle "så några rapp
af Stadstraktören," hwarmed han menade pro-
fosen.

Sprutlagaren Bergman, som dömdes till
Korrekthionshuset, hade den oförskämda begäran,
att i stället få komma in wid Stånddraban-

terna, der jag sjelf, innan jag blef polisbetjent, en längre tid tjenstgjort, för att få ett tydligt begrepp om hägtidligheterna inom hofvet.

Krögerstän Hummelström yttrade inför Råten, att det war en oförsumlighet af henne att stänga dörren i olaga tid.

F. d. Volontären Rendal ingaf, wid lemnadt företräde, sitt affked, och, då man anmärkte, att det wore gammalt, svarade han, att han också wore gammal karl.

En brandwafts-soldat, som blifwit utstruken ur corpsen för fylleri, yttrade, att han hwarken fått affked för "ärlighet, beskedlighet eller uppriktighet."

Zimmermanshustrun Fredrikson förklarade inför Polis-kammaren högtidligen, att hon icke orkade tåga.

N:o 19 wid Stadswakten vittnade: "Han kallade mig för korf, och, ehuru jag flera gånger frågade derefter, kunde jag omöjligen få weta hwad det war för slags folk."

Gesällen Stelund, hvars syster varit anslagen för stöld, försäkrade, att det var den ledsamaste "passagen" han varit utanför.

Webbåren Zetterqvist, hvars hustru fallit i en val, så att han, jemte två andra personer, sågo henne ligga der, vågade, efter sin egen utsägo, icke draga upp henne ur watten, innan han rapporterat saken för Gewalbigern W—b, hwilket han äfwen verkställde.

Bilhuggaren W. förklarade, då han fälldes för fylleri, att han icke wille gå ifrån Polis-kammaren, utan önsade att dö för sin gode faders, Ståthållarens, fötter.

StadsBåtsmannen Bruhn yrkade ersättning för tidspillan, då han frikändes från tillgreppet af en slåda, som han olofligen åtkommit.

Lwinnspersonen Arfwidson, tilltalad för fylleri, yttrade, att hon allenast halkat på gatan, hwilket ingen måtte anse underligt, då en häst kan halka på fyra ben.

Bokhållaren H. lofvade att aga brängen Almgren, men afstod derifrån, då dennes hustru sjelf åtog sig att göra det.

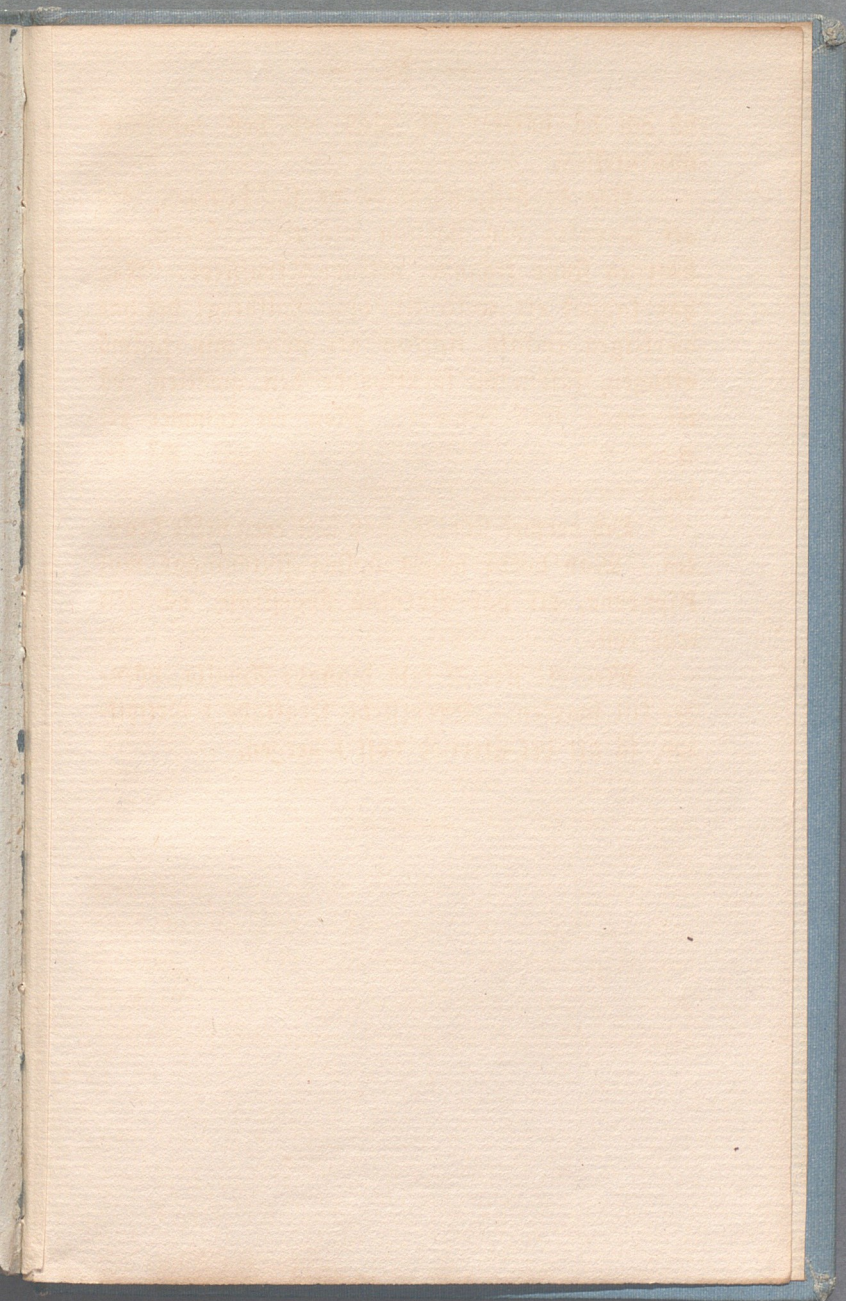
Slagtare-gesällen Englund svarade, på tillfrågan, om han önsade jäfva någon af sin motparts vittnen, att han ämnade bestrida all rättvisa.

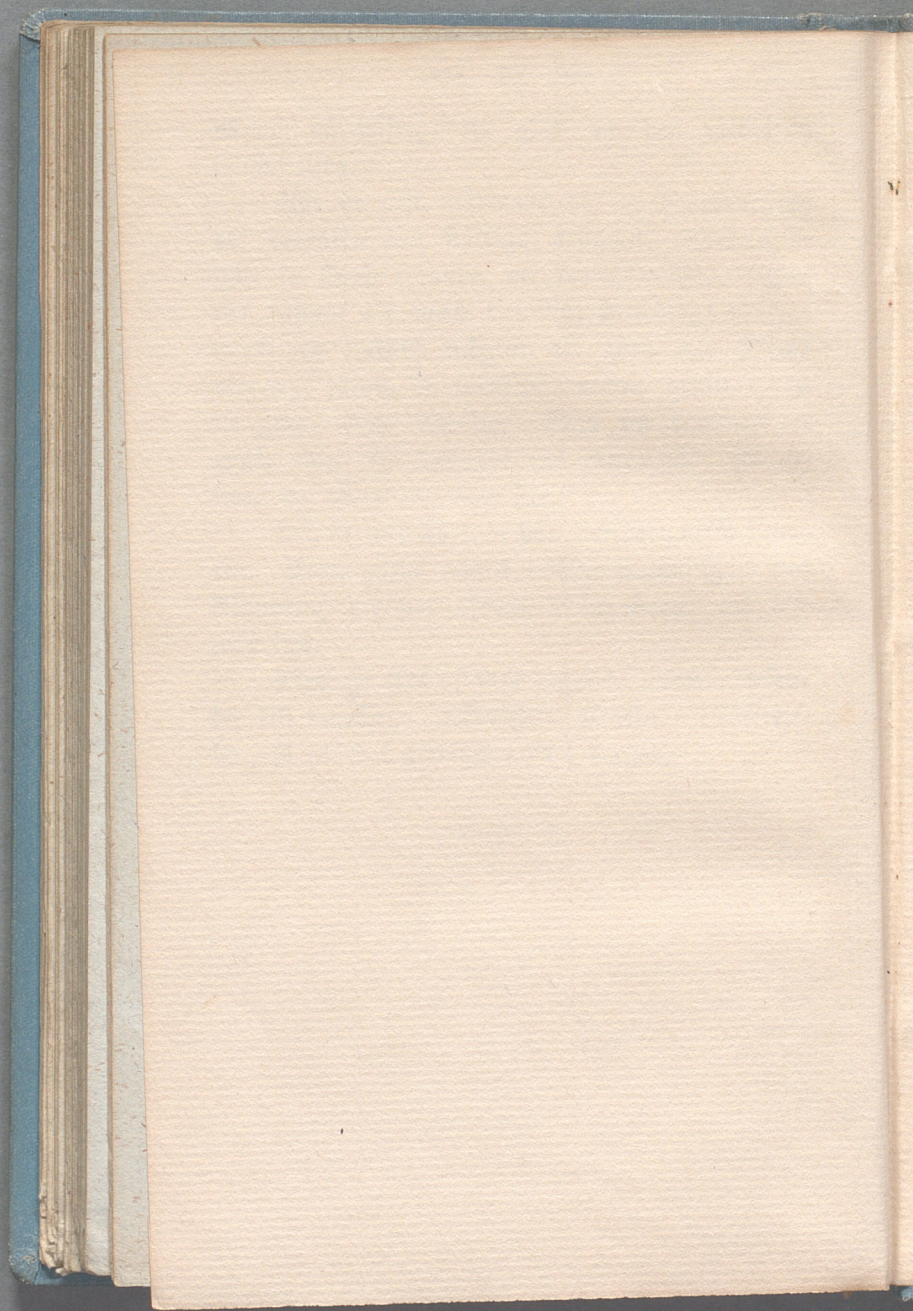
Drumslagaren Scholard, tillfrågad, om han super, svarade: "Ja! när jag åter."

Kapten R. anmälde, att han, då Bellmans festen firades, hade med stora bokstäfver skrifvit på sin pigas dörr: "Piga! gå icke bort!" Men pigan hade gått bort i alla fall.

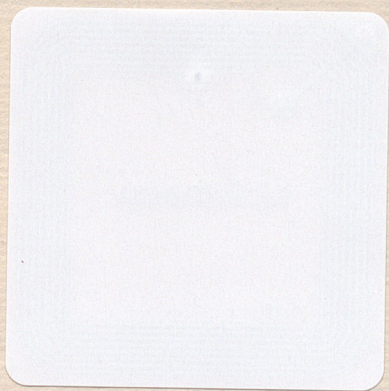
E. H. Morin, tilltalad för det han borttagit den i hans hus boende Krögerstän Landbergs flykt, förklarade, att det war blott ett gammalt målament, som tillhörde huset.

Brädgårdsbrängen Anderson anhöll, att Råsten för honom skulle få stå öppen.

int. 13

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 368 517 4

www.books2ebooks.eu